

Dr. Boros Csanád Örs

Szenvedély és cselszövés

Helma 2023

Szenvedély és cselszövés

Dr. Boros Csanád Örs

Copyright © Dr. Boros Csanád Örs 2023
Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a
kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6559-25-8

A borító Szopos Katalin munkája

A két színes grafikát a kötetben, Ziaja Zsófia készítette.

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm

- Spotify

- Google Podcast

- Apple iTunes

-RSS: <https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

1.	Előadás	5
2.	Hamisítók	12
3.	Tanácskozás	19
4.	Ötlet	25
5.	Kalandok	32
6.	Uxmal	39
7.	Lázadás	46
8.	Vadászat	53
9.	Őserdő	62
10.	Fürdés	69
11.	Szökés	76
12.	Ütközet	83
13.	Tengeren	91
14.	Érkezés	97
15.	Népgyűlés	104
16.	Újvilág	112
	Ajánló	119
	A szerző bemutatkozása	120

1. Előadás

A főtéren egyre inkább duzzadt a tömeg. A környező házakból tarka sokaság özönlött ki. Tunikába bújtatott alakjuk ellepte az épületek közötti szűk utcákat, és tolakodott végig a cégek alatt, hogy végül a hömpölygő árba torkolljon. Nagy nap volt a mai. Elérkezett a várva-várt előadás ideje, amit a város melletti tiszta felállított színpadon tart a Királynői Színészi Társulat.

Az emberek mesterségük szerint csoportosulva tartottak a helyszínre. Egy tagbaszakadt férfiakból álló társaság tagjainak kérges tenyerén látszott, hogy kemény munkához szoktak. Némelyikük még csak nemrég vette le a szikrák ellen némi védelmet nyújtó bőrkötényt, és mosta le a kormot a kezéről. A kovácsok céhe büszkén indult meg az ünnepélyre. Mögöttük haladtak az ünneplő ruhájukban feszítő hentesek. A péklegények sem törpültek el mellettük szálfatermetükkel. Takácsok, tímárok, kereskedők gyülekeztek a telephelyük előtt, majd léptek be a városlakók folyamába. Óriási zivaj telepedett a környékre. A felnőttek mögött a gyerekek is feltűntek, vigyázó kísérők között. Ők majd csak a hátsó sorokból nézhetik az előadást. A legzajosabb társaságot azonban a diákok adták. Kék-fehér egyenruhák tumultusával kigyózott a soruk, nyüzsgő fiúk és lányok nevetését hozva. Az erősebb nem tunikája térdig ért, és könyökig fedte a karjukat, míg a hajadonok vállát szabadon hagyta, azonban alul még a bokájukat is takarta. Lábukon saru fogta fel az út porát, és koptatta a macskaköves utat.

Az utcákat faragott kőből készült lakóházak szegélyezték. Tetőzetük az ácsok kiváló szaktudásáról tanúskodott. Az élénkpiros cserepek a fazekasok munkáját dicsérték. Minden mesterséghez cifra cégér tartozott, melynek művészi megmunkálásában lelkesen vetekedtek a kovácsok. A főtéren állt a kecses kőoszlopokkal alátámasztott Tanácsháza, melynek lábazata hosszú lépcsőben végződött. Az oszlopok feletti nyaktagozatot csillogó márványlapok fedték. Felettük hosszan húzódott végig az eresz. Az épületet timpanon koronázta, mely alatt szobrokkal gazdagon díszített fríz ékeskedett. A lakóházakhoz pontosan megtervezett vízvezeték-hálózat szállította a vizet, a szomszédos hegyen felépített víztározóból.

Nyári meleg tombolt, így az emberek siettek ki a forróságtól izzó városból az árnyéket adó ligetbe. A környező fák lombkoronája védőn borult a sétányra kirobbanó, zsibongó polgárok felé. Enyhe szellő rezgette leveleiket, és hozott kellemes susogást az emberek fülébe. Ők azonban annál inkább el voltak foglalva a közelgő előadás okozta izgalommal és a híres színészek kibeszélésével, semhogy meghallják. A férfiak mély dörmögésébe a nők szapora, csicsergő hangja vegyült. Mindenki kifejtette a maga álláspontját, hogy szerinte milyen is kell legyen egy igazán jó színdarab, és hogy reméli, ez a mostani kiküszöbölt majd az előzőekben felfedezett hibákat. Tőlük nem messze egy oldalág kanyarodott a főútra, melynek irányában végtelen búzamezők sárgállottak. Hamarosan közelgő társaság tűnt fel rajta. Öltözködésük hasonló felépítést követett, mint a városiaké, de kevésbé rikító színek és finomabb, részletgazdagabb hímzések csinosították. A férfiak markos, szikár alakja mellett pirospozsgás, mosolygós nők lépkedtek. A gyerekek hangos játéka kísérte a menetet. A szülők rá-rá szóltak a

rohangászó csemetékre, hogy tagozódjanak be a sorba. Mindenki örömmel teli izgalomban volt.

A kereszteződéshez érve az elsők megálltak, és az őket követőknek is hátraszóltak. A mezőgazdasági dolgozók és gazdák csapata észrevette a városból jövőket, és bevárta őket. A két csoport nemsokára találkozott, és az ismerősök, barátok boldogan köszöntötték egymást. Immár teljes létszámúra duzzadt a tömeg, mely a szabadtéri színház nézőközönségét fogja alkotni. Minden hónapban felkerekedett az egész kolónia, hogy megünnepelje a saját fennállását és önfeledten szórakozzon a Királynő által szervezett játékokon. A majdnem háromezer főt számláló sokaságot két oldalt fegyveres őrök kísérték. Fényes páncéljuk csillogott a napfényben, sisakjuk orrnyerge mögül marconán felügyelték a hosszú sor vonulását. Közükben tompavégű botot és nagy, bőrborítású pajzsot tartottak, de a hüvelyébe dugott, rövid kardjuk is oldalukon fityegett.

– Dégélosz! – kiabálta egy magas, szőke diák – Erre, itt vagyok! – integetett egy barnahajú társának. A fiú észrevette barátját, és örömmel tört feléje a vonuló polgárok tömegén keresztül.

– Csakhogy végre megtaláltuk egymást! – nevetett – Hol voltál eddig, Deáklész?

– Olvastam, és elfeledkeztem az előadásról.

– Hogy a mennydörgős mennykőbe lehet ezt elfelejteni? – Dégélosz most már hangosan hahotázott – Napok óta erre készül az egész város!

– Teljesen belefeledkeztem a könyvbe. A Fizikaprofesszor írta, és szerinte bámulatos csodákat lehet művelni az egyszerű gőzzel!

– Jaj, próbálj már meg végre kimozdulni az egyenletek világából! Én is otthagytam a növényteni táblázataimat, és készültem a színházra. Szerinted hogy nézek ki ebben a lenyűgöző, aranszegélyes tunikában?

– Mint egy bekeretezett tehénlepény.

– Ó, persze, tudom, hogy csak irigykedsz, mert te csak a megszokott, unalmas diákruhában jöttél! Figyeld majd meg, hogy a lányok odalesznek érte!

– Abban biztos vagyok, csak az a kérdés, hogy hol az az oda?

– Na gyere már, mert lemaradunk!

– Mit is adnak elő?

– Magasságos meteor, melyik bolygón élsz te? Egy hónapja készülnek a Nimfa szeretője című darabra. Állítólag nagyon vonzó lányokat sikerült kiválogatniuk a szerepekre – kacintott Deáklészre a barátja.

Közben a zsibongó sokadalom lassan kiért a színházi játékok színteréül szolgáló tisztásra. Középen egy kicsiny tavacska terült el. Tiszta vízen tavirózsák úsztak. Selymes pázsit ölelte körül, egy-egy gyümölcsfával tarkítva. A tó mögött sűrű erdő sudár fái álltak, rejtelmes sötétségbe borítva a háttérrel. A nézőközönség érkezési sorrendben leterítette a magával hozott pokrócot a környező dombok oldalain, majd hangos beszélgetés közepette helyet foglalt.

– Odanézz, oda üljünk! – mutatott fejével egy hely felé Dégélosz. Csevegő diáklányok bontották ki éppen a lepedőjüket a fűre. Végigsimítottak rajta, majd izgatottan rendezték el magukon a tunikájukat. Maguk elé kicsiny kosarat raktak le, tele mindenféle gyümölccsel. A fiúk utat törtek maguknak, és gyorsan ledobták melléjük a cókmókjukat. Buzgón tekingettek oldalra,

miközben ügyetlenkedve bontogatták a csomagjukat. Körülöttük zsongott-bongott a nézőtér, szinte vibrált a levegő. A később érkezők néhol tolongást okoztak, amit a figyelő örök gyorsan elrendeztek. A lányok már leheveredtek, és húsos barackokat szedtek elő maguknak. Kacarászva méricskéltek, hogy melyiküknek sikerült szebbet választania. Dégélosz egyszer csak felbukott a lábára csavarodott pokrócban. A lányok felé néztek, majd összebújva kuncogtak.

– Pedig még nem is osztották ki a mézsört! – heherészett a barátján Deáklész.

– Elbambultam – mentegetőzött Dégélosz. Elrendezték a holmijukat, majd lekuporodtak egymás mellé.

– Na most vedd be a szívtipró aranszegélyes tunikádat! – biztatta barátját Deáklész.

– Még van egy kis idő kezdésig – morfondírozott Dégélosz – Na rendben, figyelj!

– feltápáskodott, majd odalépett a lányok elé. Gyomrában enyhe szorítást érzett, szíve hevesen kalapált. A lányok rögtön észrevették a közeledését, de úgy tettek, mintha nem látnák. Dégélosz megpróbálta előszedni a legfőfényesebb és leghatározottabb hangját.

– Sziasztok! Ti biztos a táplálkozás tudományra jártok, hogy így felpakoltatok gyümölcscsel.

A középső szőke és barna lány összenézett, majd felnevetett. Az oldalsó kettő közül az egyik fura grimaszt vágott, a másik lesütötte a szemét.

– Neeem, a Zeneakadémián tanulunk – mondta a szőke – Csak szeretünk egészségesen enni.

– Úgy látom, ti régóta barátnők vagytok, mert egyből összenéztetek.

– Igen. Úgy tíz éve?

– Idén lesz tíz éve.

– Megint összenéztetek – sütötte el a viccet másodszorra is a fiú. A lányok kacagva bólintottak.

– És te tűnsz a határozottabbnak. Szerintem a gyümölcsöket is te válogattad össze.

– Nem. Vagyis általában igen.

– A kosarat együtt állítottuk össze – jelentette ki a barnahajú hajadon.

– És zenélő őszibarack van benne?

– Ha-ha, nem, az nincs.

– Mi is kijöttünk a haverokkal – mutatott Dégélosz kicsit zavartan Deáklész felé – Titeket mi fog meg egy ilyen előadásban?

A lányok kicsit elrévedeztek, majd a szőke csöppet bizonytalanul belekezdett a válaszba.

– Engem az nyűgöz le, hogy ilyenkor szinte meglevenedik előttünk a mitológia. Bepillantást nyerhetünk a régmúlt idők ködbe veszett titkaiba.

– Jaj, Heléna, te mindig olyan kis ábrándos vagy! – szólt közbe a barna.

– Akkor téged gyakorlatiasabb okok hoztak ide? – fordult felé Dégélosz.

– Úgy is mondhatjuk – mosolygott a lány. A többiek szintén hamiskásan kacagtak.

– Diánának a főszereplő lovagot játszó színész tetszik – csacsogott közbe a szőke.

A hátsó kettő lány közben külön húzódott, és együtt kezdtek el valamit kitárgyalni.

– Húha, a végén még te csábítod el a nimfa helyett! – élcelődött Dégélosz.

A lány elpirult, mire a barátnője válaszolt.

– És ti? Tán a nimfák reménytelen rajongói vagytok?

Dégélosz érezte, hogy most lenne szüksége valamilyen frappáns feleletre. Gyorsan végigfuttatta agyában az ilyen helyzetekre olvasott tanácsokat, miközben próbált lehangoló mosolyt varázsolni az arcára. A másodpercek közben egyre teltek. A lányok kíváncsiak néztek rá. Most már válaszolnia kell.

– Ja – böfögte fel végre – Azok. Aaamúgy Dégélosznak hívnak, sziasztok! – nyújtotta a kezét a hölgyeknek.

– Heléna.

– Diána.

– Most, hogy így összeismerkedtünk, nincs kedvetek beülni velünk az előadás után egy teraszra meginni valamit?

– Aranyos vagy, de nekem van barátom – mondta a szőke – Diána szívét pedig meghódította a lovag – kacagott.

– Valahogy úgy – bólintott a barna lány.

– Hát, rendben, azért örültem a szerencsének! Jó szórakozást!

– Kösz, nektek is!

Dégélosz szomorúan bandukolt vissza a helyére. Barátja már messziről ingatta a fejét.

– Hallottad? – kérdezte Dégélosz.

– Sajnos – biggyesztette le a száját Deáklész – Mi a bánatos lófüle volt ez? ”Zenélő barack”? Mintha most engedett volna ki az óvónéni játszani az udvarra! És miért nem bírtál kinyögni valami értelmeset, mikor végre kaptál egy kérdést? Az első tesztet kapásból elbuktad – korholta barátja hibáit.

– Igazad van, tényleg rengeteget bénáztam. De egyszerűen lefagytam attól, hogy a lehető legjobb választ kerestem – kesergett Dégélosz.

– Igen, mert te is, meg én is folyton túlgondoljuk a dolgot – bosszankodott Deáklész – Valahogy ösztönösen kéne menjen az egész.

– De ha egyszer nem megy – ellenkezett a barátja – Muszáj többet gyakoroljunk, hogy végre ráérezzünk az ismerkedés ízére.

Már mindenki megérkezett, és az örök irányítása mellett leülve várta a kezdést, mikor csillogó, elegáns csoport közeledésére lettek figyelmesek. A távolság csökkenésével egyre inkább kivehetővé váltak az alakok. Fényes páncélú lovagok színes sisakforgóval lépkedtek méltóságteljesen, jobbjukban méretes kardot, baljukban koronás sólymot ábrázoló címerpajzsot tartva. Acélcsizmás lábuk mély nyomokat hagyott maga után a földúton. Sisakrostélyukat leeresztették, mely különösen félelmetes külsőt kölcsönzött az amúgy is marcona, fémbe burkolt férfiaknak. Közöttük zászlótartó, könnyűvértes legények meneteltek hetykén. A hosszú rudakon büszkén lobogott a királynői címer. Közvetlenül a belső kör körül számszerűs vitézek vigyáztak a biztonságra, folyamatosan kémlelve a környéket. Közöttük markos hordárok vitték izmos vállaikon a gyaloghintó rúdjaikat. Az ablakait megkapóan gyönyörű mintákkal himzett selyemfüggönyök takarták. Mögöttük ült az ünnepség legfontosabb résztvevője, maga a Királynő.

A pompás és tekintélyt parancsoló menet egyenesen a királynői diszlelátó felé tartott. A dombok legmagasabb pontján kialakított trónust mindenki láthatta a közönségből. Művészien faragott, fekete fából készült, a királynői címert ábrázoló háttámlával. Puha, bíborszínű bársonybélés tette kényelmessé a benne való ülést. Mellette széksor futott végig a tanácsosok számára elkészítve. Szintén izléseesen ékesített kialakításuk volt, de nem vetekedhettek a trónnal. A királynői kíséret elindult az emelvény felé vezető úton. A közönség lélegzet-visszafojtva figyelte az eseményt, ami legalább olyan izgalommal töltötte el, mint a közelő színdarab. A súlyos páncélú lovagok megdöbbenő könnyedséggel mászták meg a meredek domboldalt. Látszott, hogy válogatott, edzett legények közül kerültek ki. A hordároknak jutott a legnehezebb feladat. Anélkül vitték fel úrnőjüket a dombtetőre, hogy az arcuk a legkisebb mértékben is eltorzult volna. A számszeríjasok rögtön védelmi pozícióba helyezkedtek. A magaslatról könnyen beláthatták az egész vidéket, így félelmetes tüzerőt jelentettek. Habár eddig még sosem volt szükség a bevetésükre, már a puszta létük is elriasztotta az elvetemült kalandorokat. A gyaloghintó megérkezett, és a hordárok lassan, finoman lerakták a földre. A tömeg ámulattal figyelt. A selyemfüggönyök fellibbentek, és kinyílt a fülke ajtaja. Felharsantak a fanfárok, és felzengett a kiáltás:

– Ófelsége, a Királynő!

Néma csend telepedett a környékre. Minden szem a gyaloghintóra szegeződött. A mellette álló vezérezredes kinyújtotta páncélkesztyűs kezét, amely felé egy finom csipkéekkel himzett selyemmel fedett, vékony kar nyúlt ki. Hamarosan feltűnt egy elefántcsont színű, gömbölyű váll is, majd egy kecses vonalú nyak.

A királynő kilépett a népe elé. Gazdagon ékesített ruhája kiemelte karcsú derekát. Arányosan széles csipőjéről ezüst kivarrásokkal ékesített, hosszú, uszályos szoknya omlott végig. Ruhája felsőrészét a kebelnél igazgyöngysorok fogták össze. Nyakán filigrán aranyláncba foglalt drágakövek csillogtak. Dús, barna haját hosszú fonatokban viselte, melyek felett könnyű szerkezetű koronája ragyogott a napfényben. Arcának lágy, gömbölyded vonásai és enyhén pisze orra érzelmességet sugalltak, amit azonban erő sugárzó, céltudatos tekintete ellensúlyozott. Szép ívű homloka magasan kiművelt értelmet tükrözött. Száján szerény, de őszinte mosoly bukkant fel, amint biccentett a vezérkari főnök felé. Mély, barna szemét körüljáratta a tömeg, majd megszólalt.

– Théra népe, halljátok szavam! Elérkezett a színházi előadás ideje, melyet őseink hagyománya szerint minden hónapban megtartunk. A művészetek nem csak, hogy a becsületes munka utáni, jól megérdemelt pihenés fontos részei, hanem egyúttal jelentős kapcsok is közöttünk. A közös kultúra évezredekken keresztül fejlődött és csiszolódott népünk által, hogy elérje mai fényét. Életünk szerves részét képezik a szabadtéri teátrumban játszott színdarabok, melyek megtekintésére immár az egész város felkerekedik. Úgy éljétek át az elkövetkező órákat, hogy közben bensőtöket járja át a büszkeség! Büszkeség a városunkra, büszkeség a kultúránkra és büszkeség a népünkre. Théra polgárai! A mai játékot ezennel megnyitom!

Az uralkodó szavai után fergeteges tapsvihár tört ki. A tömeg úgy hullámozott, mintha a domboldal megolvadt volna a rekkenő hőségben. A sorok közé már elindult az előhűtött forrásvizeket és mézsöröket felszolgáló

színházi személyzet. A kiszáradt torkú és felhevült közönség kirobbanó lelkesedéssel fogadta őket. Egyre szaporodtak a kezekben a korsók. Az egymás mellett ülők vidáman koccintottak, és egyre több idegen elegyedett egymással kedélyes beszélgetésbe. Az adagokat gondosan meghatározta a királyi szabályzat, ügyelve, hogy senki se rúgjon be. Ennek ellenére az örök feladatai közé tartozott a közönség viselkedésének figyelése. Bármilyen zavart vagy agresszív viselkedésű személy észlelésekor közbe kellett lépjenek, hogy szükség esetén eltávolítsák az illetőt a nézőtérrel. Erre ritkán került sor, mivel a lakosok tisztában voltak a törvény szabta keretekkel. A véleményét azonban mindenki szabadon kifejezhette, mindenféle következmény nélkül. A Királynő éltetése ebből kifolyólag őszinte és tiszta szívből eredt. Sokáig tartott, mire az emberek elcsendesedtek. Ekkor megszólalt a színdarab kezdetét jelző gong. Mindenki némán és izgatottan leste a játéktérnek kialakított tisztást.

Az erdőből egyszer csak menekülő, csapzott család tört elő, és közelgő patadobogás hangját hozta a szél. Az asszony óvva szorította magához a gyermekét jelképező rongybabát, míg a férfi hosszú botját markolva védelmező testtartást vett fel. Az üldözők azonban gyorsabbak voltak. Hamarosan kétfelé hajoltak a lombok, amint berobbant a színpadra négy fegyveres lovas. A nézők elragadtatva kiáltottak fel. Az élen vágató marcona alak már csapásra emelte szablyáját, amikor harsány kiáltás hallatszott. Fakó paripáján benyargalt a küzdőtérre a fényes páncélú lovag. Kardjával az utolsó pillanatban elhárította a készülő gyilkos csapást, és felvette a küzdelmet a haramiákkal. A közönség szíve hevesen vert az izgalomtól, különösen a hölgyeké. A szikrázó pallosok csattogása egyre vadabbá vált, amint a másik három rablólovag is rávetette magát a hősre. A bátor férfi minden oldalra vagdalkozott, hogy hárítsa a szúrásokat és vágásokat. Egy bravúros mozdulattal kiröppentette egyik ellenfele kezéből a fegyvert, majd kiszökkent a köréje fonódó körből. Paripája kibillentette ellenfele lovát az egyensúlyából, mire a lovag egyből lelökte kardjával a martalócot a nyeregből. Már csak ketten támadtak rá. A rablóvezér vadul vágott feléje szablyájával, de ő lebukott a vágás előtt, míg kardjával elvágta annak nyeregszíját. A pórul járt rabló rögtön orra bukott, és lezuhant a földre. A negyedik haramia megijedve a félelmetes ellenféltől, megfordította lovát, és eliszkolt.

A közönség tombolt a lelkesedéstől. A tapsorkán egyre csak zúgott az ünnepelt színész körül. A tisztásra kisebb virágcsokrok, és selyemkeszkenők repültek, a küldő hölgy nevével kihímezve. A színész enyhén meghajolt, és elkapott pár neki szánt ajándékot. Az előadás azonban folytatódott. A lovag leugrott lováról, és a megszeppent családhoz lépett. Megnyugtatóan szólt hozzájuk pár szót, majd odanyújtotta lova kantárát a családapának. A megilletődött férfi felültette rá a feleségét a pici gyerekével, majd szabadkozni kezdett az ismeretlen jótevőnek, hogy majd időben visszajuttatja hozzá a paripát. A vitéz csak mosolygott, és megpaskolta hűséges társa nyakát.

– Légy jó, Villám, és fogadj szót nekik! Hamarosan értek jövők!

A főhős búcsút intett a hálálkodó családnak, majd elindult visszafelé gyalog. Az ádáz küzdelem utáni úttól hamarosan elfáradt, és lepihent a tavacska melletti árnyékos fa tövébe. A kimerültségtől elnyomta az álom. Az erdő néma nyugalmaiban egyszer csak osonó árnyak tűntek fel. A harmatos

fűre kecses, csupasz talpak léptek. Hosszú, formás lábak lopództak halkan az avarban. A falevelek mögül négy fiatal lány bukkant elő. A ringó csípőjű nimfák macskaléptekkel közelítettek, és óvatosan tekintettek körül. Hosszú, fényes hajkoronájuk hátukra omlott. Karcsú, meztelen testüket csak egy combig érő fűszoknya fedte. A kicsiny csapat a középén haladó nimfakirálynő néma és finom jelzései szerint mozgott. A közel ülők még az arcjátékukat is megfigyelhették, amint kíváncsian és pajkosan nézegették az alvó lovagot.

Dégelosz és Deáklész szíve a torkában dobogott a látványtól. A nimfalányok csábító szépsége felpeszditette ifjú vérüket. Elvarázsolvá bámulták a sikamlós jelenetet. A szőke, mosolygós nimfakirálynő ekkor közel hajolt a lovaghoz, és néma csókot lehelt az ajkaira. A társnői halk, de szenvedélyes táncot lejtettek a pár körül. A kezdetben nesztelen játékukat egyre erősödő, csengő énekkel kezdték kísérni. Tüzes és kéjjel teli mozdulataik még inkább felkorbácsolták a vágyakat. A hajladozó derekú és remegő keblű lányok csábereje mindenkit rabul ejtett.

Már rég vége volt a jelenetnek, de a két diák még mindig úgy érezte magát, mint akit fejbevertek. A folytatódó játékra már alig tudtak figyelni. Csak akkor kapták fel újból a fejüket, mikor megint megjelent a nimfakirálynő, de ezúttal álruhában és a kísérete nélkül. A lovag találkozott vele, és beleszeretett, de meg kellett küzdi a vetélytársakkal és a gonosz erdei manókkal. A történet végén a szerelmesek boldogsága beteljesült.

Théra polgárai óriási tapsorkánnal és éljenzéssel jutalmazták a nagyszerű előadást. A tömeg állva ünnepelte a híres színészeket. A lovagot és a nimfakirálynőt háromszor is visszatapsolták. Csak úgy záporoztak feléjük a gyönyörűbbnél-gyönyörűbb virágcsokrok, és a hímzett keszkenők. A páros alig győzte őket összeszedni, és nagyon örült nekik. A szíve mélyén mindegyik színészt boldogsággal töltötte el, ha egy-egy szeretetteljes rajongói levelet olvashatott. Ezek többsége természetesen a színésznő esetében fiatal férfiak, a színésznél pedig nők szerelmes levelei voltak, de akadtt szép számmal szakmai gratuláció is. Most ők voltak a város hősei, akiket minden polgár a szívébe zárt. A hónap végi előadások mesébe illő hangulatot varázsoltak a Théra melletti ligetbe, aminek csodáján immár generációk nőttek fel, és meglett felnőttek lelkesedtek mind a mai napig.

Az ünneplő tömegben Dégelosz és Deáklész is mámorosan ujjongott. Szemük előtt még mindig a buja és kacér nimfák tánca lebegett. Hamarosan átragadt rájuk is a mulatozás érzése. Kezükben a söröskorsóval újabb körért mentek. Mikor a felügyelők pár pillanatnyi vizsgálódás után rábólintottak, ismét teletölthették poharaikat a drága nedűvel. Boldogan vegyültek el az éneklők között, akik pár perc múlva már vadul rúgták a port maguk alatt. A fiúk is bekapcsolódtak a kialakuló körtáncba, és önfeledten utánozták a többiek lépéseit. A nap vörösen izzó korongja lassan lebukott a láthatáron. Thérában lobogó fáklyák világították meg remegő fényükkel a mulatozó sokadalmat. Dégelosz és Deáklész kipirult arccal ropta az egyre bővülő körtáncot, nagyokat dobbanva lábával a zene ütemére.

Biztosak voltak benne, hogy ennek az estének az emlékei még sokáig fognak élni bennük.

2. Hamisítók

Az eldugott fogadóban zajlott az élet. A pultnál pirospozsgás menyecske töltögette a mézsört a hangosan beszélgető férfiaknak. Tagbaszakadt, bajszos tímár emelte kacagva a korsóját a magasba, és enyhén sikamlós köszöntést mondott a kocsmárosnéra, aki kacagva szólt vissza ízes kiejtéssel a jól ismert vendégnek. A mellette ülők térdüket csapkodva nevettek a szóváltáson, és egymást túlszárnyalva próbálták tovább vinni a tréfát. Két fiatal szabólegény vette körül a megtermett férfit, és igyekeztek beilleszkedni a vidám társaságba. Látszott rajtuk, hogy nincsenek hozzászokva az erős italhoz, és már az első kör a fejükbe szállt. Kipirult arccal és bamba vigyorral követték az eseményeket, és röhögtek együtt a többiekkel. A tőlük nem messze lévő asztalnál egy kártyajátzsma komoly résztvevői feszültek egymásnak a szellemi küzdőtéren. Középen egy széles vállú, barna körszakállt viselő férfi mélyedt el gondolataiban a lapokat nézve. Kék szemei szinte világítottak a kocsmá félhomályában. Barna bőrből készült vadászruhát viselt, késsel az oldalán. Nyakában egy szíjon medált hordott, de vászoninge mögé rejtve. Vonásain nyugalom és figyelem érzése látszódott. Mellette egy kapucnis ember ült, fekete kecskeszakálla messziről feltűnt. Hosszú arcához aránytalanul kicsi szemek tartoztak, míg jókora, húsos orra tovább rontotta az amúgy sem kellemes látványt. A harmadik játékos egy izmos, szőke óriás volt, aki nagyokat fűjt minden egyes laphúzás után. Érzelmait nehezen leplezte, magas homlokán gondterhelten gyülekeztek a ráncok. Az asztal mögött két sötét alak gubbasztott, és kísérté szemmel a játékot.

– Emelem a tétet – szólalt meg a körszakállas, és egy szépen csörgő zacskót dobott az asztalra – kétszáz arannyal.

A nézők elhűlve bámulták a kincset rejtő iszákot. A magas szőke dühösen kiáltott mennydörgő hangján, és úgy csapda oda a lapjait, hogy majdnem lesodorta vele a többi.

– Kiszállok – dörögte mérgesen.

A nagyorrú játékos szeme enyhén összeszűkült a fejleményekre. Lassan benyúlt belső zsebébe, és tömött zacskót húzott elő. Sziszegő, éles hangon szólalt meg.

– Tartom, és emelem százzal.

Ellenfele rezzenéstelen arccal egészítette ki a tétet, majd nyugodt, határozott hangon hozzátette.

– Mérlegelést akarok.

A kocsmában megfagyott a levegő. Minden szem a kártyázókra szegeződött. Ritka és feszült pillanatnak lehettek tanúi. A vagyont érő tétből akár egy uradalmat is lehetett volna venni. Érthetőnek tarthatták tehát az ellenőrzés kérését, ha nem tapadt volna hozzá egyértelműen egyfajta bizalmatlanság kifejezése a másik fél felé. Valójában már a sértés határát súrolta. Kisebb nézeteltérés is végződött már e falak között súlyos párbajjal. Ezt ugyan Théra törvényei szigorúan tiltották, azonban, ha egyik fél sem árulkodott, akkor akár súlyos sérüléseket okozó összecsapások is elkerülték a hatóságok figyelmét. A régi virtus pedig mélyen elítélte volna az árulkodót, gyávának és alattomosnak bélyegezve minden társaságban egy életre.

Mindenki a kapucnis alak arcvonásait figyelte. Azonban egy gúnyos mosolynál többet nem láthattak. Hamarosan előkerült az ilyenkor

használatos kétkarú mérleg. Két, vékony fémlapból készült serpenyőjét pontosan kiegyensúlyozva függesztették fel négy-négy tartózsinegen keresztül a karokra. A vadászruhás férfi ekkor kibontotta a zacskókat, és óvatosan az egyik tálkába öntötte a tartalmát. Ez egész fogadó elámult a szemkápráztatóan csillogó aranytallérok bűvöletétől. Az érmék alakja szabálytalan volt, széleiken ellaposodva a pénzverők kalapácsütéseinek következtében. Most a kecskeszakállason volt a sor. Cinikus arccal borította bele a serpenyő másik felébe a pénzhalmozatot. Feszült várakozás következett, amint a kezdeti ingadozás elcsillapodott, és a mérleg nyugalomban maradt. Hajszálpontosan azonos súlyt jelzett. A gúnyosan mosolygó immár diadalmasan nyúlt volna a mérleg felé, de a körszakállas megállította a kezét.

– Ezzel csak a súlyt ellenőriztük. De vajon azonos-e a köbtartalmuk? Ellenfele élesen felnevetett.

– Ez már vicc, hölgyeim és uraim! Mit akarsz tenni? Leméred egyenként az érmék méreteit? Hiszen még az sem lenne elegendő, ugyanis nem szabályos alakúak!

– Sokkal egyszerűbb módszerem van – felelte rendíthetetlen nyugalommal a vadászruhás – Kocsmárosné, galambom, hozzon kérem két korsó vizet! De ne aggódjon, nem fogom meginni! – tréfált a menyecskével.

Hamarosan meg is jelent a gömbölyded asszonyság, kezében két korsó vízzel. A kapucnis gyanakvóan követte mozdulatait, amint lerakta az asztalra. Ellenfele ekkor megfogta az egyiket, és a mérleg egyik karja alatt belemerítette a pénzérméket. Megfogta és vízszintesben tartotta szerkezetet, majd a másik serpenyőt is vízbe mártotta. Közben lassú és tiszta hangon magyarázta az eseményeket a nézőközönségnek.

– A mérleg szerint az érmék súlya levegőn megegyezik. Azonban, ha vízbe mártjuk őket, akkor a köbtartalmukkal arányos felhajtóerő is fog rájuk hatni. Ha azonos anyagból készültek, akkor a tömegük mellett a köbtartalmuk is meg kell egyezzen. Ebben az esetben a mérleg mozdulatlan kell maradjon. Ha azonban az egyik serpenyőben hamis érmék vannak, melyek fajsúlya kisebb az aranyénál, akkor ezekre a nagyobb köbtartalmuk révén nagyobb felhajtóerő fog hatni. Következésképpen a mérleg a tiszta arany felé fog billenni.

Ahogy befejezte, el is engedte a kart. Az általa beöntött érmék lassan süllyedni kezdtek a vízben. A néma csendben tapintani lehetett az izgalmat. A lélegzetviassafojtva figyelők szíve egyre hevesebben vert. A kapucni mindinkább lejjebb ereszkedett, takarva a viselője arcát. A karjait az asztalnak támasztotta, míg egyik kezét lassan a ruhája mögé csúsztatta. A körszakállas rezzenéstelen arccal nézett rá. A csuklyás ekkor hirtelen kirobbant, és éles villanás kíséretében rávetette magát. A vadászruhás villámgyorsan kitért előle, hangos csattanással feldöntve maga mögött a széket. Az előtte földet érő támadója megpördült, és hátracsapott a tört szorongató kezével. A körszakállas ismét elhajolt, miközben keményen megragadta a fegyveres kart, és hátracsavarta. A hosszúképű férfi fájdalmasan felüvöltött, miközben kiejtette kezéből a pengét. Ebben a pillanatban két sötét alak rontott rá a védekezőre. A vendégek döbbenet és rémületen bámulták a fejleményeket, és biztosak voltak a végzetes kimenetelben. A vadászruhás azonban nyomban leguggolt, így a két, hátulról támadó meglepetten bucskázott át felette, magukkal sodorva a

kecskeszakállast is. Hatalmas csattanással kerültek el a földön. Ellenfelük úgy állt felettük, akár egy sziklaszobor. A haramiák felpattantak, és veszett fenevadként rohantak rá. Fekete köpenyük mögül hosszú török villantak ki. Gyilkosan böktek előre velük, de az ellenfelük kisiklott a hegyük elől. Egyik kezével megragadta a baloldali támadója karját, és a saját lendületét kihasználva tovább lökte a másik felé. Fájdalmasan ütközött össze a fejük, de a vasmarok nem engedte el a kart. Acélizmaival csavart egyet rajta, mire az egyből kiejtette a fegyverét. Majd a másik öklével az ellenfele arcába sújtott, hangos reccsenéssel törve be az orrnyergét. Az orvgyilkos úgy rogyott össze az ütéstől, akár egy rongybaba. Mire társa felocsúdott volna az ütközés okozta kábulatból, már egy pontos rúgás verte ki kezéből a tört. A következő a combját érte, amitől éles fájdalom járta át, és egész lába elzsibbadt. Eltorzult arccal dőlt le a másik bűnöző mellé.

A győztes küzdőfél nyugodtan lépett kiütött ellenfelei elé. Tarsolyából vékony, de erős köteleket vett elő, és nagy szakértelemmel kötözte össze a kezeiket. A három jómadár csak halkán nyöszörgött, kábulatuk még nem múlt el. A vadászruhás békésen visszaült az asztalhoz, és belekortyolt a sörébe. A feszült csend és ámulat lassan eloszlott, és látszólag visszaállt a fogadó megszokott rendje. Valójában azonban mindenki lopva a különös vendégre pillantott, aki ravasz módon leleplezett, majd játshi könnyedséggel intézett el három veszélyes, felfegyverzett bűnözőt. Ki lehet ő? Egyrészt tanult, szakképzett férfival állhatnak szemben, másrészt félelmetes erejű és tudású harcossal. Vajon ki küldte ide? És mit tesz majd a megkötözött pénzhamisítókka?

Ilyen kérdések kavargtak az iddogálók fejében, megzavarva az addigi önfeledt szórakozást. A rendkívüli vendég hamarosan kiűritette a korszját, majd a kocsmárosnéhoz ment fizetni. Az meglepetten és megilletődve köszönte meg az árat jócskán meghaladó aranypengőt. A vadász övén egyik oldalon a hihetetlen vagyonra rúgó összeg csüngött az iszákjában, a másikkra a hamispénzes zacskót akasztotta. Ha most az egész kocsmáraugrana és leteperné, a zsákmányból egy életre elegendő pénzhez jutna mindenki. Mégsem fordult meg senki fejében a lehetőség, annyire lenyűgözte és tisztelettel töltötte el őket az idegen harcképessége és rendíthetetlen jelleme.

Megfontoltan lépett a lassan magukhoz térő foglyaihoz. Összekötözött kezeiket ráfűzte egy hosszabb, erős kötélre, majd talpra állította őket. Ezután komótosan elindult a kijárat felé, maga után húzva a pörül járt társaságot. A vendégek fejet hajtva álltak félre az útjából, a kocsmárosné pedig hangosan köszönt el a bőkezű látogatójától. Kilépve a sejtelmes éjszakába a lovához ment. Megpaskolta hűséges társa nyakát, és felült a hátára. A rabok száját betömte, de ügyelt arra, hogy könnyen vehessék a levegőt. A kötél végét a nyeregkapához erősítve lassú ügetésbe kezdett. Éles szemével folyamatosan kémlelte a környéket. Egyenesen a sűrű, fekete erdő felé tartott. A rengeteg hamarosan elnyelte a különös csapatot. A hatalmas fák úgy hajoltak föléjük, akár valami kíváncsi óriások serege. Lombjaik között bagoly huhogott. Messziről elnyújtott farkasüvöltés hangját hozta a hideg szél. Láruk alatt halkán ropogott a száraz avar. A paripa jól ismerte a járását, így biztos és nyugodt léptekkel vezette a társaságot. A sűrűből egyszer csak egy kicsiny vadászlak bukkant fel. A körszakállas leszállt a lováról, átkötötte róla a köteleket a terasz gerendájához, majd hátra vitte az istállóba abrakoltatni.

Kisvártatva visszatért, és kutató pillantással mérte végig a bűnözőket. A kötelet megragadva benyitott a faházba, és behúzta a bambán bámuló foglyait is.

Az öve mögül kovakövet vett elő, és tüzet csiholt a kandallóba. Ezután sorra meggyújtotta a mellette álló fáklyákat. Lobogó lángok vöröses-sárgás fénye világította meg a szobát. Középen egy lenyűgöző szarvasagancs díszelgett, vele szemben egy hatalmas barnamedve lenyűzött bundája borította a falat. Alatta gondosan eltett számszeríjak sorakoztak, nyílvevesszőkkel tömött tegezek társaságában. A sarokban török és kopják várták, hogy elérkezzen a vadászat. Középen durván faragott, vaskos faasztal és székek kínálták helyet az érkezőket. A ház ura kiszedte a haramiák szájából a peckeket, majd viaszátalt, és leült. Kinyitotta a mellette lévő szekrényt, és bőrből varrt borostömlőt húzott elő belőle. Nagyot kortyolt a drága nedűből, majd úriasan megtörölte a száját egy szalvétával. A rabok úgy bámultak rá tágra nyílt szemekkel, akárha egy jelenést látnának. Megszólalni egyik sem mert. A félelmetes fogva tartójuk szúrósan mérte őket végig, majd mély hangján beszédbe kezdett.

– A pénzhamisítás büntetése halál. Ha átadlak titeket a hatóságnak, fejetekeket vesztek.

A rémült bűnözők arca eltorzult a félelemtől. Könyörögve borultak a férfi elé.

– Kegyelem! Csak parancsot teljesítettünk!

A vadász szeme összehúzódott.

– Kinek a parancsát? – kérdezte lassan, tagolva.

A bűnözők összerendeztek a kérdésre. Mintha álomból ébredtek volna, úgy változott meg az arckifejezésük. Az előző hangos ijedtséget most néma rettegés követte. Egyikük sem mert megszólalni. A fogva tartójuk rezzenéstelen arccal állt előttük. Jeges tekintete egyikről a másikra vándorolt. Pár perc dermedt csend után kimérten odalépett az egyikhez, megragadta, és maga elé tuszkolta. Odament egy ajtóhoz, és kinyitotta. Hangos és dühös kutyaugatás tört fel mögüle. A többiek kővé dermedve bámulták a jelenetet.

– A vadászkopók már éhesek – mondta a körszakállas férfi – Elérkezett az etetés ideje – azzal egy erőteljes mozdulattal belökte a foglyát, és rácsukta az ajtót.

Állati morgás és emberi üvöltés keveréke hallatszódott ki. A hamisítók ereiben megfagyott a vér társuk velótrázó sikolyait hallva. Nyakukon kidagadtak az erek, kigúvadt szemük vérben forgott. Torkuk már olyan száraz volt, mint az út pora. Tekintetüket görcsösen a rettenetes szoba ajtajára szegezték. A vadász ekkor erőteljesen rájuk kiáltott.

– Ki a következő?

– Kegyelem, mindent elmondok! – rimánkodott a nagyorrú. Térdre borulva csúszott- mászott a vadász előtt.

– Kinek dolgoztok? – üvöltött rá a férfi.

– Akkád küldött, hogy vásároljuk fel a thérai gabonát – kezdett bele a vallomásba a fogja.

– Hamis pénzzel. Ugye?

– Igen, hamissal. Súlyra megegyezik az aranytallérral, de értéktelen ötvözetből készült.

– Mekkora hamisított összeget kaptatok?

– Háromezer aranynak megfelelőt.

A vadász mélyet lélegzett. Ekkora összeg talán még a királynői kincstárban sincs.

– Melyik úton és mikor indultak vissza Akkádba a gabonásszekerek?

– Három éppen a főúton megy. Azelőtt adtuk át őket a társainknak, mielőtt beültünk kocsmázni – ami végzetes hibának bizonyult, de ezt már csak gondolatban mondta ki.

Ekkor kinyílt a mellettük lévő szoba ajtaja, és két megtermett katona lépett ki rajta. Mögöttük a kutyák jólnevelten ültek és vidáman csóválták a farkukat. A vitézek kihozták az ijedtségtől ájult, de amúgy sértetlen latrot. A társai rémülete döbbenetté változott, amikor rájöttek, hogy milyen csúnyán átverték őket. De most már ezzel elkéstek.

– Lóra, irány a főút! – adta ki a parancsot a vadászruhás – A bundás barátaink majd gondját viselik a vendégeinknek – tette hozzá mosolyogva.

Mintha varázsszót mondott volna ki, úgy özönlöttek ki a kutyák a teremből. Odarohantak hozzá, és boldogan ugráltak körül a gazdájukat. Az lehajolt hozzájuk, és sorra megpaskolta őket.

– Vigyázzatok magatokra és ezekre a jómadarakra! Étel, ital a szokott helyen. Még ma hazajövök, ígérem!

Felkapta a számszeriját, és már rohant is az istállóba. Társai már felpattantak a nyeregbe. Hamar felült ő is a paripájára, és elvágtattak a céljuk felé. A sűrű, sötét éjszaka úgy folyta körül a száguldókat, akár egy fekete folyam a belé lőtt nyílvesszőt. A lovak patái szaporán dobogtak alattuk, míg a lovasok köpenye szinte úszott a levegőben. A négy katona könnyű láncinget viselt, míg fejüket orrnyerges sisak védte. Oldalukon enyhén görbe szablya függött, míg a nyeregkápára számszerijukat akasztották. Vállukon átvette nyílvesszővel teli tegez lógott. Fél hosszal a vezetőjük mögött követték annak mozgását. Összehangolt csapatként loholtak a bűnbanda nyomában.

Az üldöző lovagok kitörtek az erdőből, és rákanyarodtak a főútra. Paripáik csóvaként verték fel maguk alatt a port. A nyílt terepen még jobban nekiiramodtak. Az éjszaka sötétjében a világító telihold és a csalhatatlan ösztönük volt a vezetőjük. A távolban mintha szekerek karavánja vonult volna settenkedve. Ahogy közeledtek, egyre inkább kivehették a részleteket a holdfénynél. A lovak maguktól szimatot fogtak, és még sebesebben vágattak előre.

A három szekér mintha megtorpant volna. Valószínűleg észrevették a sebesen közeledő csapatot. És ekkor különös jelenet tárult a vitézek szeme elé. A három jármű közül kettő befordult, és zárt alakzatot kezdett felvenni. A lovakat a szekértábor közepére terelték, míg a kocsisok elbújtak a rakomány mögé. A vadász egyből felismerte a veszélyt.

– Állj! – kiáltotta, és a lovak megtorpantak – Lóról le! Pajzsokat leakasztani!

A lovak mellé lépve leszedték a nyereg mögé erősített négyszögletes pajzsokat, és felvették a bal karjukra. A felső részük egy enyhe kivágásban végződött, ami a várfalak lőréséhez hasonló alakot adott neki. Ezután jobb kezükbe fogták a számszeriját, és rátámasztották a pajzs ezen részére. Tetőtől talpig fedésbe kerültek az ellenséges lövések ellen, míg ő maguk könnyen célozhattak. Szorosan egymás mellé álltak, így szinte egy mozgó erődöt képeztek.

– Felhúz, betölt! Lépés, indul!

Egyre közeledtek a baljóslóan hallgató szekértábor felé. Már jól látszódtak a ponyvák, melyek alól kikandikált egy-egy búzakéve. A púposra rakott és lepányvázott fogatok mögött csak a lovak nyerítettek fel nyugtalanul. Lépésről-lépésre haladtak, és már úgy látszott, mintha a csempészek elhagyták volna a szállítmányt, amikor hurok pendültek, és nyílveesszők csapódtak az érkezőkbe. A fémlemezekkel erősített fapajzsok nem engedték tovább a gyilkos lövedékeket.

– Nem látom őket! – mondta az egyik vitéz.

– Roham! – üvöltötte erre a vadász.

A pajzsfal teljes sebességgel tört előre, miközben folyamatosan zúdult rá az ellenséges nyílveesszőzápor. A körszakállas vezető éles szemével felfedezett egy haramiát, aki a szekérrúd mögül éppen rá célzott. Gyakorlott és acélizmú kezével megcélozta a nyílpuskájával, és meghúzta a ravaszt. A martalóc úgy vágódott hanyatt, akárha ló rúgta volna meg. Mellkasába a tollakig fűrődött a nyílveessző. A pajzsok közé ekkor besuhant egy lövés. Pont a vadász talpa mellé fűrődött be.

– Szorosabbra a pajzsfalat!

A mellette rohanó vitéz is rálőtt a szekérvárra. Egy fájdalmas üvöltés volt rá a válasz. Hányan lehetnek még velük szemben? Már csak pár méter választotta el őket a fedezéktől. Sietve berobbantak a legközelebbi kocsikerék mellé és leguggoltak. Pajzsukat megdöntötték és fejük fölött összeérintették. A nyílzápor szünetelt. Pajzsaikat hátukra erősítették, számszerijaikat pedig az övükre akasztották. A vadász némán jelzett a szabad kezével, és megkezdték a mászást. Macskaként ugrottak fel a kerekekre, és kapaszkodtak egyre feljebb a pányvákra. A tető előtt stabil állást találtak és megálltak. Felhúzták fegyverüket és beleillesztették a nyílveesszőt. Közben mintha közeledő léptek nesze jutott volna a fülükbe. Kifinomult hallásukkal betájolták a zajok forrását. Az óvatlan ellenség mit sem sejtve közeledett. A gabonahalom oldalán lapuló vitézek lélegzetviassafojtva vártak és füleltek. Elképzelték, amint a haramiák öntelt vigyorral azt hiszik, hogy éppen bekerítik őket. A lopakodáshoz egyáltalán nem értő banditák árulkodó járása szinte egy térképet rajzolt ki a helyzetükről. Hárman vannak, és a legmesszebbre lévő is lassan lőtávolságra kerülnek. A vadász szótlanul intett társainak. Most!

Villámgyorsan felbukkantak a rakomány fölött, és lőttek. Félelmetesen pontosan irányzott, surranó nyílveesszőik húsba fűrődtek. Egy haramia teste élettelenül terült el, a másik kettő fájdalomtól üvöltve kapott magához. A vitézek övre aggatták a lőfegyvereiket és újból kézbe fogták a pajzsaikat. Sebesen lehuppantak a szekértáboron belülré, és harci állásba helyezkedtek. Övükből előrántották a görbe szablyáikat, és egymást védő alakzatban vonultak előre. Nyugtalanító csend vette őket körül. Katonaöszönük veszélyt szimatolt. Lassan araszoltak, miközben élénk tekintettel pásztázták a szekereket, és minden neszre ügyeltek. Valami mozog.

Ebben a pillanatban velőtrázó üvöltés tört ki, és a gabonahalmok életre keltek. A bennük rejtőzködő fegyveresek csatakiáltásban eltorzult arccal robbantak ki a küzdőterre. A vadászt és vitézeit minden szekérből három-három támadó rohanta meg. Erősen felfegyverzett alakjuk meghazudtolta egyszerű csempész mivoltukat. Könnyű láncinget viseltek, és nehéz

bronzsisakot. Kezükben csákányt vagy dárdát szorongattak, míg alkarjukat kisebb, kerek pajzs fedte. Úgy rohantak a közepen pajzsfalat alkotó ellenségre, mint a hajót összeroppantani készülő szökőár. Fém csattant fémen, és felvert por szállt a levegőben. A pajzsfal állta a rohamot. A támadók lepattantak a szorosan illeszkedő felületekről.

Azon nyomban talpra ugrottak és újból rohamoztak. Hosszú dárdáikkal döfködve rést kerestek a védelmen. A vadász és egyik vitéze összehangolt mozdulattal enyhén félreálltak, épp akkora rést nyitva a pajzsfalon, hogy az ostromló dárdanyél elsuhanjon mellettük. Majd kardjukkal rávágta a fegyvert markoló kézre. Vér fröccsent az arcukra, míg sebesült ellenségük a kézcsonkját fogva összegörnyedt. A vadász háritott egy csapást, majd kemény fémpajzsával teljes erővel arcba vágta ellenfelét. Reccsenés jelezte a csonttörést, és a lator ájultan rogyott össze. A vitézek ki-ki szűrtak kardjaikkal a pajzsaik között, melyet hörgések és üvöltések jeleztek. Egy elvágott Achilles-inú támadó úgy esett össze, mint egy rongybaba. A másik üveges szemmel kapott a hasához, majd szájából bugyogni kezdett a vér. Egy vitéz pajzsának élével fogott fel egy csákányvágást, majd nagyot rántva rajta kitépte ellenfele kezéből. A mellette álló társa azon nyomban elvágta a rablólovag torkát. Azonban egy lándzsadöfés rést talált a falon, és az oldalába fúródott. Némán tűrte a fájdalmat, és megragadva a nyelet, kihúzta magából, majd berántotta vele a támadót. Bajtársa rögtön levágta. Ellenségeik már csak hárman maradtak, és felismerve kudarcukat, fejvesztett menekülésbe fogtak. Az épen maradt vitéz felkapott a földről egy elhagyott dárdát, és a megfutamodók után dobta. Dobásának íve pontosan az egyik haramia hátában végződött, aki hangtalanul vágódott hasra.

– A másik kettőt élve fogjuk el! – kiabálta a vadász.

Fél térdre ereszkedtek és felajzották a számszeríjaikat. Biztos kézzel helyezték rájuk a nyílveesszőt, majd éles szemmel céloztak. Surrogva röpültek ki a vashegyes vesszők, és száguldottak a céljaik felé. Az egyik martalóc a vádlijához, a másik a combjához kapva felbukott. A vadász ekkor társához lépett, és szakértő szemmel vizsgálta a sebet, miközben ingéből vékony csíkokat vágott ki a törével.

– Csúnya, de láttam már rosszabbat is – jelentette ki, miközben elkötötte a vérzést

– Kimossuk, és teszünk rá borral átítatott szövetet. Ne aggódj, pár hét alatt rendbe jössz!

A másik vitéz közben a sebesült ellenséget vette számba, és próbálta életben tartani őket. A csatatérre változott főút vérrel átítatott pora csúszóssá tette a járást. Az ütközet híre eljutott a határőrségig, és most érkeztek meg a meglepett fegyveres egységek. A sebesült vitézt azon nyomban szekérre tették, és elindították egy felcserhez. Az életben maradt csempészeket egy külön kocsival, és megfelelő fegyveres kíséret mellett küldték utána.

3. Tanácskozás

A tikkadt déli nap az aratókat a búzamezőn találta. Hajnal óta folyt a kemény munka. Az elől haladók megragadták az érett kalászatokat, majd sarlójukkal lemetszették. Az utánuk jövők felszedték, és szép, szabályos kévéket kötöttek belőlük. A jókora termőföld felét learatták már, mikor a lovas vitézek megjelentek az úton. A dolgozók csodálkozó szemekkel néztek a szokatlan látogatókra. A katonák leszálltak a paripájukról, és hozzájuk léptek.

– Adjanak az istenek szép napot! A gazdát keressük. Merre találjuk?

Egy napbarnította, bajszos férfi vált ki a csapatból. Kérges kezével leemelte széles karimájú kalapját, úgy köszöntötte az érkezteket.

– Én vagyok az, vitéz uraim.

– Mikor kezdték idén az aratást?

– Pontosan két hete.

– És a learatott gabonát hol tárolják?

– Már sehol, vitéz uram, megvették azt mind egy szálig.

A körszakállas lovag ekkor a nyergére akasztott tarsolyából egy kézzel rajzolt arcképet vett elő, és a gazda felé tartotta.

– Felismeri kegyelmed?

A gazda közelebb hajolt, és alaposan szemügyre vette a rajzot, mielőtt válaszolt.

– Igen, ő vásárolta meg az összes gabonát. Én bizony azt hittem, hogy biztos a kegyelmes Királynőnknek van rá szüksége, hogy még be sem fejeztük az aratást és máris ekkora tételben szerzi be tőlünk.

A hátsó két katona némán összenézett. A vezetőjük változatlan hangnemben folytatta.

– Megvan-e még a kapott összeg?

A gazdán látszott a növekedő zavartság, ami már-már ijedtségbe kezdett átmenni. Kezében egyre jobban gyűrögette a levett kalapját.

– Megvan még az utolsó tallérig, vitéz uram! Nem szórjuk mi olyan könnyen a pénzt.

– Láthatnék belőle pár darabot?

A gazda sietve kapott az övéen függő iszákjához, és nyújtotta át a tisztnek. A tiszt melletti katona leemelte a lóva hátára tett csomagot, és elővette belőle az ellenőrző mérleget, amihez két egyforma vizesedény is tartozott. A vezetője kezébe adta a gazda aranyait, amit az egyik serpenyőbe öntött. Ezt követően a másikba ugyanannyi, saját magával hozott aranyat számolt ki. Szabad levegőn megegyezett a súlyuk, de a vízbemártás után ismét lelepleződött a hamisított pénz. A gazda elfehéredve bámulta az eredményt.

– Nyugodjon meg, gazduram, önt nem éri veszteség, a Királynő megtéríti a kárát! Az összes hamisított pénzt adja át nekünk, és mi a súlyának megfelelő királynői aranyat adunk cserébe! Nem fog tehát tönkremenni. Csak azt mondja meg nekünk, hogy tud-e még termelőkről, akiktől ez az alak vásárolhatott?

A földműves arcszíne kezdett visszatérni. Homlokát ráncolva gondolkodott el a kérdésen.

– Nagy baj lehet vitéz uram, mert bizony szinte minden szomszédomtól felvásárolta, amit csak tudott. Nagy veszteség ez Thérának! – sóhajtott a gazda.

– Még nagyobb lett volna, ha nem kapjuk el őket – mondta a körszakállas lovag – A határt egészen addig lezártuk, míg fel nem göngyölítjük a szálakat.

– Az istenek segítsék a munkájukat! Ki vetemedhetett ekkora gonosztettre? – hüledezett a földműves.

– Vannak már ötleteink – dörmögött a tiszt – Most értesítse a gazdákat, akiket gazduram szerint szintén átverték!

A küldöncök fürge lábbal szaladtak szét a vidéken, és hamarosan egész gyülekezet tolongott a királynői katonák körül. A földművesek izgatottan beszélgettek egymással, mindenki a maga esetét ecsetelve a másiknak. Amint minden károsultat összetoboroztak, a kékszemű, körszakállas tiszt fellépett egy emelvényre, és felszólalt.

– Théra gazdái! Aggodalomra nincsen okotok, titeket közvetlenül veszteség nem fog érni. A városállamunkat azonban érte. A kiszállított termény hiányozni fog mindannyiunk asztaláról. A további lopásokat viszont minden erőnket bevetve meg fogjuk akadályozni. A kivitelt ideiglenesen megtiltottuk, valamint minden adás-vétel során kötelezővé tettük az érmék ellenőrzését. Teljes bizonyossággal sajnos nem zárható ki a csalás, de elejét vesszük annak, hogy az élelmiszerellátásunk beleroppanjon egy ilyen aljas támadásba. A ti teendőitek a következők lesznek.

Először is mindenki részletesen számoljon be nekünk mindenről, amire csak emlékszik a csalókkal kapcsolatban. Ne gondoljatok semmilyen apró részletet jelentéktelennek, mert a nyomozás során minden kicsi tény hasznos lehet. Csak hogy pár példát említsek. Hányan jöttek alkudozni veletek, milyen ruhát viseltek, milyen testfelépítésűek és milyen magasak voltak, hogy nézett ki az arcuk, mit mondtak, milyen kiejtéssel és hangsúllyal beszéltek, hogyan mozogtak? Ezek mind-mind nyomra vezethetnek, hogy az összes bűnözőt elkapjuk. Tettek-e olyan megjegyzést, ami arra utalhat, hogy honnét jöttek, vagy hova mentek? Óriási segítséget nyújtotok nekünk ezzel.

Másodszor az összes érmét, amit tőlük kaptatok, gyűjtsetek össze, és adjátok át nekünk. Mi lemérjük, és azonos súlyú aranyat adunk értük cserébe. Nagyon fontos, hogy egy hamis pénz se maradjon használatban, mert gyengíti a Királynő pénzének hitelét. Keressétek meg hát mind, ami csak ezektől a gazemberektől származik, még azokat is, amikkel már fizettetek! Erre a célra előlegben itt hagyunk mindenkinek egy-egy zacskó aranyat. Számítunk a becsületetekre, amivel hazátokat, Thérát mentitek meg a bajtól. Az érméket ezentúl folyamatosan ellenőrizzük, és megtisztítjuk a városunkat a hamisítványoktól.

A vidék úgy bolydult fel, mint egy megzavart méhkas. Mindenki a vásárlásait fejtette vissza, és buzgón járt utána a tallérutánzatoknak. Az összegyűjtött pénzeszacskók szépen gyarapodtak. Az emberek átéreztek, hogy közös érdekük kigyomláni a konkolyt a búza közül. A királynői csapat sorra lemérte a beszolgáltatott teli iszákokat, és kiadta a megfelelő aranyakat. Kevés híján a teljes összeg megkerült. A királynői megbízást teljesítő csapat kora hajnaltól késő éjjelig dolgozott. Már új fáklyákat kellett gyűjtsanak a régiek helyett, hogy fényük mellett folytathassák a munkát.

– Uram, jelentem az utolsó gazda is elhozta az érméket! – mondta vigyázban állva a katona.

– Köszönöm! Fejezzék be a munkát, és hozzák eléem az adatokat! – szólt fáradt szemeivel az emberére tekintő tiszt.

A körszakállas férfi tintába mártotta tollát, és tovább rótt a betűk és számok folyamát a papiruszra. Hamarosan az utolsó elszámolás is elkészült, így kiegészíthette vele a beszámolót. Még fél órát dolgozott vele, majd forró viaszba mártotta, és rányomta a királynői pecsétet.

– Szép munka volt fiúk! Most irány a palota! – adta ki a parancsot.

A katonák felpattantak lovaikra, és felvették a kísérő alakzatot a szekerek körül. Habár a szállítmányuk már nem a vagyont érő aranyakból állt, de a hamispénzek fontos bizonyítékul szolgálnak majd az eset felderítésében. A kapitány kiadta a parancsot az indulásra. A bágyadt holdfény megvilágította az utat előttük. A hűvös esti levegő átjárta az egész napos fáradtság után pihenésre vágyó testüket. Éberén figyelték a környéket, miközben a négy ló ügetésben húzta a szekeret. A láthatáron hamarosan feltűnt a jól ismert négy torony, mely a királynői kastély tömör falából nyújtózkodott az ég felé. Oldalaikon lőrések kandikáltak a vizesárkon túlra, a mögöttük rejtőzködő ballistákkal. A tornyok tetején mellvédek húzódtak, melyeken büszkén lobogtak a királynői sólymos zászlók. Az őrszemek már észlelték a közeledő szekeret, és megfűjták a jelzőkürtöt. Az érkezők előtt lovagló kapitány meglengette a kezében tartott lobogót. A várban újabb kürtök harsantak, és a felvonóhíd lassan, méltóságteljesen leereszkedett. A fogat hamarosan célba ért, és megkezdte az átkelést a vizesárok fölött. A vár falain fáklyák lobogtak, és tették láthatóvá a széles kaput. A mellvéden számszerűs katonák örködtek. A tiszti páncélt meglátva buzgón tisztelegtek a hazatérők vezetőjének. A körszakállas férfi rájuk nézett kék szemeivel, és biccentéssel viszonzta a szalutálást. A kapun áthaladva a tágas belső udvar fogadta őket. A központi kertben gyönyörű virágok nyíltak a lugasok oldalában. Körös-körül a falakon szépen faragott oszlopsorok között kialakított boltívek jelezték a bejáratot az adott terembe.

A szekér elgördült a raktárak felé vezető irányba, ahol az örök átvették a további feladatokat. A lovakat kifogták előle, és a fáradt kísérő katonák is végre nyugovóra térhettek. A vezetőjüket meglátva mindenki vigyázba vágta magát, és továbbadta az érkezésének hírét. Hamarosan egy páncélos testőr érkezett elébe. Mereven megállt, és katonásan jelentette neki.

– Vezérezredes úr, a kegyelmes Királynő önagysága látni óhajtja!

– Köszönöm fiam, menjünk! – biccentett a körszakállas férfi. Mélyet lélegzett, majd határozott léptekkel megindult az előtte menő ór után. Beléptek a központi bejáraton, és hosszú, díszes folyosón mentek keresztül. A falain ékesen kidolgozott gyertyatartók sorakoztak, közöttük művészi szőtt faliszőnyegek tették a hatást még teljesebbé. A folyosó kövén ütemesen döngött a közeledők vascsizmás talpa. A végére érve két másik ór fogadta őket, akik egy kétszárnyú ajtó mellett vigyáztak. A felettesük láttán tisztelegtek, majd kinyitották a kaput. Harsány hangon jelentették be az érkezőt.

– Miltiádész vezérezredes úr!

Tükörsima márványlapokkal fedett tágas terembe léptek. A mécsesek és fáklyák sokasága tündöklő fénybe borította a királynői csarnokot. A falakon

az előző uralkodók lenyűgöző olajfestményei sorakoztak. A szemközti oldalt mitológiai jelenetet ábrázoló, finom részletességgel kidolgozott gobelin díszítette. A trónnak kialakított emelvényt vörös szőnyeg borította, mellette ember nagyságú, arany gyertyatartók álltak.

Miltiádész csodálattal nézte a bársony bélésű, arany karfájú trónon ülő Királynőt. Hosszú szoknyája szinte zuhatagként ömlött le a trónról. Karcsú derekán aranyhímzések csillogtak, míg karjait egészen a csuklókig buggyos selyemruha fedte. Nyakában vékony aranyláncon apró smaragd csillogott. Arca szinte ragyogott a lobogó fáklyafényben. Hosszú, dús barna haja hullámosan omlott le gömbölyű vállaira. Állát enyhén felszegve tartotta fejét, és méltósággal, de kedvesen tekintett le az érkező emberére. Az öröknek biccentett, hogy távozhatnak. A vezérezredes mögött bezáródott az ajtó.

– Ül le, Miltiádész! – nézett az előtte lévő székre. A fáradt férfi szívesen fogadta el az uralkodó kegyét, és kényelembe helyezte nehéz, páncélos testét. Sisakját kezében tartva várta a következő parancsot.

– Beszélj! Hogy sikerült a küldetésed?

A vezérezredes gondolatait már az úton összeszedte, így pontosan megfogalmazott mondatokkal a fejében érkezett. A királynő varázsa azonban megbolygatta a hideg, józan elmélkedéseinek fonalát. Érezte, hogy ahogy beszél, egyre több érzelm szöviódik a pusztá logikába.

– Kegyelmes Királynőm, a megbízásomat végrehajtottam. A gazdákat kártalanítottam, a hamis pénzeket pedig összehordattam, elhoztam, és leadtam a kovácsoknak beolvasztásra.

Az uralkodónő enyhén mosolyogva hallgatta a férfitől a megszokott tömör, lényegre törő megfogalmazást, egyúttal örült a sikerének.

– Köszönöm, szép munka volt! Most mondd el, hogy az eddig végzett nyomozás alapján mi a véleményed az ügyről?

Miltiádész kicsit jobban kihúzta magát ahogy levegőt vett, és belekezdett.

– Kegyelmes Királynőm, őszintén szólva egész Théra erejét próbára tevő veszedelemmel állunk szemben. A hamisított pénzekről szóló első jelentések után megtekintettem a kérdéses érméket. Már akkor feltűnt, hogy egy ilyen munkához magasan képzett szakemberek kellenek. Ebből kifolyólag egy szervezett bűnbandával állunk szemben. Akkor azonban még álmomban sem gondoltam volna, hogy mennyire kiterjedt bűncselekményt fedeztünk fel. Egész Théra érintett volt, az ellenőrzések megkezdése után már mindenhol kaptunk híreket hasonló esetekről. A szálak a termelőkhöz vezettek. Úgy látszott, hogy a hamis pénzeket a termény felvásárlására fordították, mégpedig hihetetlen gyorsan és elképesztő mennyiségben. Ezután álruhába öltöztettem embereim egy részét és magamat is, és sorra jártuk a piacokat, köztereket és fogadókat, hogy minél többet tudjunk meg a szervezett csalásról. Így jutottam el az erdőszéli kocsmába, ahol egy kártyajáték során a magammal vitt aranyakkal sikerült kicsalogatnom és lelepleznem az egyik fő hamisítót. A kutyás trükkkel vallomásra bírtam, ami után egy frissen megrakott gabonás szekérkonvojt is megállítottunk. Felvettük a harcot a védőkkel, és legyőztük őket. Az életben maradottakat szintén kihallgattuk, és a vallomások kielemezése egyértelműen egy megbízó felé mutattak – a vezérezredes itt pillanatnyi szünetet tartott – Akkád.

A Királynő arca rezzenéstelen maradt. Tekintetéből aggodalom és elszántság érzése sugárzott. Nyugodt, méltóságteljes hangon szólalt fel.

– Köszönöm Miltiádész a fáradhatatlan és nyomra vezető küzdelmedet. Egész Théra hálával tartozik neked és embereidnek – mély, barna szemében őszinte megbecsülés tükröződött – Az újabb akkád cselszövés híre nem lep meg minket. A gátlástalanul terjeszkedő állam csak pár éve rohanta le ulant, mindenféle hadüzenet nélkül. A büszke és szabadságszerető nép azóta is szenved a rabigától, és most is szégyenpír önti el az arcomat, ha arra gondolok, hogy nem segítettünk nekik.

Miltiádész itt szólásra nyitotta száját, de az uralkodónő finoman csendre intette.

– Tudom, mit akarsz mondani. Hogy senki sem tudott előre a közelgő támadásról. Azonban ez nem teljesen igaz. Az akkori hírmorzskákból és kémeink beszámolóiból már sejthető volt egy lehetséges offenzíva. Csak éppen kényelmesebb volt hihetetlennek gondolni egy ekkora aljasságot, mint tenni ellene, és felkészülni a segítségnyújtásra.

– Bocsásson meg Úrnőm, de Felséged túlzottan önmarcangoló – szólt közbe a Vezérezredes – Théra mindvégig jó viszonyt ápolt Memphisszel, és még élelmet is küldtünk a megsegítésükre, mikor éhínség ütötte fel náluk a fejét. A lerohanásuk után pedig minden ulani menekültet befogadtunk, és tisztességes munkát adtunk nekik Thérában.

A Királynő mélyet sóhajtott, majd változatlan hangon folytatta.

– Ez a legkevesebb volt, amit tehettünk. De nem erről akarok most veled beszélni. Ulan eleste után megerősítettük a szövetségünket Uxmal államával. Állandó követséget állítottunk fel náluk, amihez testőrgárda is tartozik. Hiszen te is számtalanszor jártál már ott tárgyalni, és tudomásom szerint jó barátságot ápolsz az ottani főtanácsossal, Tlalokkal.

Miltiádész tisztelettel és igenlően bólintott.

– Tartok tőle, hogy náluk is hasonló aljas húzással próbálkozik Akkád – folytatta a Királynő – Ha nem sikerül időben észlelniük, pótolhatatlan veszteségeket szenvednek a frissen aratott gabonából. Ez pedig súlyos élelmiszerhiányhoz, és éhínséghez vezethet. Figyelmeztetnünk kell őket a veszélyre.

A vezérezredes lelkesen és készséggel hajolt meg az uralkodónője előtt.

– Parancsoljon velem Felséged!

A Királynő komoly arcán halvány mosoly suhant át.

– Uxmalba küldelek, hogy tárgyalj Tlalokkal. Vigyél magaddal megfelelő katonai kíséretet is az útra!

Miltiádész itt enyhén feszengve tekintett a Királynőre.

– Bocsásson meg úrnőm, de tartok tőle, hogy a fegyveres csapatok túl nagy feltűnést keltenének, így Akkád idő előtt tudomást szerezne a szándékunkról. Kérném ezért Felségedet, hogy engedje meg, hogy álruhában, magányos vándornak álcázva induljak el!

A Királynő megértően tekintett a férfira, de közben szép ívű homlokán enyhe ráncok jelentek meg. Hosszabb csend követte a vezérezredes kérését, mire végül válaszolt rá.

– Az engedélyt megadom. Értesítsd galambpostával előtte Tlalokot a jövedeletről! Indulj megfelelő időben, és válaszd ki a legerősebb paripát az útra!

– Köszönöm Felséged kegyét! – hajolt meg a vezérezredes – Ígérem minden erőmmel szolgálni fogom!

– Ahogy mindig is tetted, Miltiádész – sóhajtott a nő – Mihez is kezdenék nélküled? – tette hozzá magában suttozva.

A férfi kifinomult hallásával mindent értett, de próbált úgy tenni, mintha nem hallotta volna. Kis idő múlva újból szólásra nyitotta száját.

– Felséges Királynőm, fontos friss híreim vannak még Felséged számára.

A Királynő felrezzent rövid eltűnődéséből.

– Halljuk! – mondta leplezett izgalommal.

– Visszatértek a hajóink – jelentette ki Miltiádész.

A Királynő enyhén előredőlt, és kitágult pupillával figyelt.

– Apró szigetre bukkantak. Még néhány ismeretlen növény termését is magukkal hozták. Kihallgatást szeretnének kérni Felségedtől.

Az uralkodónő szíve hevesen dobogott. Théra több nemzedék óta kutatja már a tengeren túli lehetséges szárazföldeket. Végre eljött az első áttörő siker!

– Holnap reggel jöjjenek! – parancsolta – Mit tudtál még meg róluk?

– A hajóútjuk nagyobb viharok nélkül zajlott le. A csillagos eget figyelve tartották az irányt, ahogy csak tudták. Borús időben lehorgonyoztak, hogy ne tévedjenek el. Egy hónapig hajóztak, amíg végül szárazföldre bukkantak. Az élelmiszerkészletük pontosan elegendő lett volna a hazaútra, de végül főlösképpen soknak bizonyult, ugyanis a sziget rendkívül gazdag gyümölcsben és olajbogyóban. A földjeit dús pázsit borítja, és nagyszámú szarvascsordák legelésznek rajta. Madárvilága is rendkívül gazdag, tűzok, lúd, jérce rajokban repült az egén. A boldog tengerészek ujjongva markolták kezükben a drága, zsíros termőföldeket. Kosaraikat színültig töltötték terméssel, és néhány vadat is elejtettek. Büszkén hozták haza a hatalmas agancsokkal ékeskedő trófeákat. Emberekkel nem találkoztak, igaz, hogy a part menti sávnál bennebb nem merészkedtek.

A Királynő arca egyre inkább felderült a vezérezredes beszámolóját hallgatva. Távolba tekintő szemeivel már látta a thérai hajókaravánt, amint aszalt gyümölcsökkel és sózott hússal megrakodva térnek haza az anyaországba. Ábrándozását azonban gyorsan elhessegette, amint Miltiádész mondanivalója végére ért. Józan észre van most szüksége.

– Köszönöm! Ezek szerint két hónapos oda- és visszaúttal számolva újabb felfedezők indíthatóak útra – gondolkodott –. A külpolitikai események rohamossága azonban egyre csak gyorsul. Tartok tőle, hogy túl későn érkezett ez az örömhír ahhoz, hogy tényleges segítséget jelentsen most számunkra – sóhajtott. – Pedig milyen óriási lehetőséget rejt magában! Gondolj csak bele, Miltiádész, egy teljesen új világot fedeztünk fel! Ahol ilyen élővilág tudott kialakulni, ott erre alkalmas, termékeny környezetet kell találnunk! Biztos vagyok benne, hogy nem ez az egyetlen szigetcské a tenger azon részén. Ha egy hamarjában megszervezett hajókaraván épségben eljutna oda, sikeresen felpakolná magát élelmiszerrel, és szerencsésen hazaérkezne, ezzel elejét vehetnének az Akkád által mesterségesen okozott éhínségnek. Csak pár hónapot adnának rá az istenek!

A Királynő arca kipirult a lelkesedéstől, szemei tűzben égtek. Miltiádész hevesen dobogó szívvel nézett a szinte mitológiai alakot öltő tüneményre. Az uralkodónőnek ekkor jutott eszébe, hogy túlságosan elragadtatta magát. A férfi pillantását kerülve pillanatra lesütötte a szemeit. Gyerekkorától begyakorolt uralkodói fegyelemmel nyugtatta le légzését, és csendesítette le a

szívdobogását.”Egy uralkodó sohasem mutathatja ki túlságosan az érzelmeit” hallotta magában nevelője gyakran ismételt tanítását. Mire visszanézett a férfira, már újból a királynői méltóság leplébe burkolta magát.

– Te hogy látod a helyzetet, vezérezredes?

Miltiádésznek feltűnt az enyhén keményebb hangnem. Gyorsan összeszedte gondolatait, és higgadtan válaszolt.

– Felséges úrnóm, én azt tanácsolom, hogy kezdjünk bele egy nagyobb szabású flottafejlesztésbe, és egyúttal küldjünk újabb felfedezőket a szigetre, akik már mélyebbre hatolnak a belsejébe. Ha valóban megéri az ottani természeti kincsek hazahozatala a hajóink egy részének a nélkülözését, akkor adjunk nekik megbízást. Ehhez megfelelő fegyveres kísérettel kell ellátni őket, hiszen a tengeren nem ritkák a kalóztámadások.

A Királynő minden idegszálával a férfi szavaira figyelt. A kezdetben lesújtó érzéseit egyre inkább felváltotta a szinte gyermeki lelkesedés. Az elmúlt évek rettegése a kegyetlen akkád seregektől egyre inkább valóságossá vált, ahogy már a saját bőrükön tapasztalták a cselszövéseiket. Most kapta az első jó hírt, amivel talán a győzelem reménye is feltűnt. De örömébe hamarosan aggodalom vegyült.

– Miltiádész, mi lesz, ha Akkád is tudomást szerez a most felfedezett földekről? Akkor a háború oda is kiterjed majd – mondta szemeivel szinte a jövőbe nézve.

Miltiádész elgondolkodott, majd felelt.

– Királynóm, Akkád szárazföldi hatalom. Egyik oldalról sem határolja tenger, így kikötője sincs. Vízen Théra a legerősebb. Uxmal rendelkezik még révvel és hajóhaddal, de gyengébbek a mi flottánkhoz képest – még be sem fejezte a mondatot, de máris megértette, hogy mitől tart a Királynő. – Uxmalnak erősnek kell maradnia – jelentette ki.

A Királynő némán bólintott. Szemét pár pillanatra lehunyta, és kifújta magát. Mikor újból felvetette a tekintetét, az erőt és önbizalmat sugárzott. Mélyen az ezredes szemébe nézett, és úgy beszélt, mintha nem is csak hozzá, hanem az egész városhoz szólna.

– Figyelmeztetjük Uxmalt a készülő támadásra. A helyben állomásozó csapatainkat a rendelkezésére bocsátjuk, és ahogy be tudjuk pótolni a saját élelmiszerhiányunkat, azon nyomban megindítjuk az élelemmel rakott hajóinkat a kikötőjébe. Ezen kívül elrendelem a flottánk fejlesztését. Hadigályákra és kereskedőhajókra egyaránt szükségünk lesz. Mától fogva megnövelem a tartalékos vitézeink létszámát, és a kiképzést a civilekre is kiterjesztem. A kovácsok különdíjat kapjanak a királynői kincstárból minden elkészült fegyver után!

Ha kell, Théra megvédi magát és gyermekeit.

4. Ötlet

A felkelő nap már munkában találta Deáklészt. A kedd délutáni órakezdés lehetőséget adott a diákoknak egy kis pénzkeresetre, amit a fiú kemény fizikai munkával végzett. Ugyanis már gyerekkora óta lelkesedett a hajókért, és álmódzott róla, hogy egykor hajóács lesz. Később a tudományok

elcsavarták a fejét a mesterségtől, de szabadidejében mindig szívesen serénykedett az épülő gályák körül. Most éppen az öbölben keverte az üstben fortyogó kócot. Gyapjú, lószőr és kátrány összefőzéséből nyúlós, víztaszító anyagot készített, amivel a hajódeszkák közötti réseket tömítette. A palánkok megfaragásával korábban rengeteg időt töltött, hiszen a vízhatlanság első feltétele a pontos illeszkedés volt. Előfordult, hogy a kifaragott léceket felszegezés előtt napokig vízben áztatta, majd kiszárította. Ily módon különös rugalmasságra tettek szert. Az egy evezősorral tervezett hajótest gerince már készen állt, erre kerültek fel lassan a palánkok. Ha ilyen ütemben halad az építés, pár nap múlva már elkezdődhet a hajóbordák rögzítése a belső falra, amelyek majd rugalmas támaszt nyújtanak a palánkoknak.

– Ott szorosabban illesszétek egymáshoz őket! – mutatott a hajóács egy pontra – Oda pedig több kócot tegyetek, így be fog ázni!

Deáklész buzgón követte az utasításokat, és amit csak bírt, megjegyzett. Nem csak a saját feladatát követte nyomon, hanem a teljes folyamatot megfigyelte. A munkák alatt lassan felszedett magára annyi tudást, hogy egy kisebb és egyszerűbb hajót akár egyedül is felépített volna.

Észre sem vette, és már dél felé járt az idő. Sietnie kell, hogy el ne késsen a Fizikaprofesszor előadásáról. Letette a szerszámokat, elköszönt a társaitól, és hazarohant. Egy közeli diákszállóban lakott Dégélosszal egy szobában. A mérnök- és a természettudományi hallgatóknak épített kollégium mindjárt száz éve képezte a város arculatának részét. Oszlopsoros előtere impozáns képet tárt a belépők elé. Deáklész felrohant a lépcsőn, és le sem lassított a szobájuk ajtaja előtt. Dégélosz a biológialaborban dolgozott, így zárva találta a lakosztályt. Előkotorta a tunikájából a kulcsot, és szinte berobbant a helyiségbe. Izzadt ruháját bedobta a szennyeskosárba, és beállt a zuhanyzótartály alá. A város remek csatornázással és vízvezetékrendszerrel büszkélkedhetett, köszönhetően a kiváló mérnökeinek. "Remélem egyszer én is hozzájárulhatok a tudomány terén Théra boldogulásához" gondolta Deáklész, miközben megnyitotta a csapot. A friss, hideg víz élénkítő folyamként zúdult a nyakába, és mosta le a délelőtti munka porát és verítékét. "Nincs időm most sokat dögönyözni magam" villant fel a fiú agyában, és elzárta a zuhanyt. Gyorsan megtörülközött, és magára kapta az előkészített, tiszta ruháit. Elrendezte magán a tunikája redőit, majd bronzból készült fésűjével megigazította az előtte szárazra dörgölt, kócos haját. Kirohant a szobából, és bezárta az ajtót. Lefutott a lépcsőn és végignyargalt az előtéren, kifelé a szabadba. A főtérre vezető út mentén szelídgesztenyefák ingatták lombjukat. Fényes, hosszú leveleik között már szép nagyra nőttek a szűrös héjú termések. Gyerekkorában rendszeresen megdobálták vele egymást a fiúkkal, aminek általában sírás és büntetés lett a vége. A finom, édes mag azonban azóta is egyik kedvenc csemegéje, mikor az árusok forrón és átsülve kínálják a hideg téli estéken.

Már látta a távolban a főtéren álló napóra farúdját. Mindjárt kezdődik az előadás. A templom épülete előtt mostanra jókora tömeg gyülekezett. A híres professzor nyílt előadást tartott, ami sokakat vonzott. "Így már időben odaérek, nem kell rohannom" állapította meg magában, és lelassította a lépteit. Ujjaival végig fésülte szőke haját, és egy mély lélegzetvétel után kifújta a sietség izalmát. Nyugodtan megállt a hátsó sorok mögött, ahonnan még kiválóan láthatott. A professzor a lépcsősoron állt, egy magasított

talapzaton elhelyezett szoborpáros mellett. Szemmel láthatóan büszkén szemlélte az alkotást, ami egy egymás felé forduló férfit és nőt ábrázolt. Az életnagyságúra faragott remekművek kezükben egy-egy csészét fogtak, és a közöttük elhelyezett oltár felé nyújtották. Ennek kövén egy falécekkel rakott fémedény várta a bemutató kezdetét.

Az előadó magas, szikár természetével elnézett a nézőközönség feje fölött. Magas homloka és csillogó, zöld szemei kiművelt értelemről tanúskodtak. Őszülő szakáll keretezte kellemes és bizalmat sugárzó arcát. Pontban délben felszólalt.

– Köszöntöm a kedves megjelenteket! – mély hangját mindenki tisztán hallhatta – Mint arról már értesültek, a mai alkalommal a frissen átadott szoborpáros szerkezetét fogom bemutatni önöknek. Amint már sejthetik, ők nem szokványos műremekek. Ugyanis nem csak szemet gyönyörködtető külsővel, de izgalmas belsővel is bírnak – mosolygott huncutul a kacagó nézőkre.

– Égjen hát a hálaáldozat tüze! – mondta emelkedett hangon, és meggyújtotta az oltárra helyezett farakást. Az elcsendesedett tömeg lélegzet-visszafojtva figyelt. Heves láng lobbant fel a fémedényben, aminek fala nemsokára izzani kezdett a hőtől. A felszálló forró levegő mögött remegett az oszlopok látképe. Már-már olyannak tűnt az égőáldozat, mint ami örökké lángolni fog. Ám ekkor a körülállók hangos megdöbbenésére a két szobor kezében tartott csészéikből először csak gyengén, majd egyre erősebben kezdett ömleni a víz. A tűz sisteregni kezdett a hirtelen elgőzölgő folyadéktól, majd hamarosan kialudt. Most következett a második csoda. A szobrokból a víz csorgása szép lassan elállt. Az emberek csodálkozva bámulták a jelenést, és szinte mágusként néztek a mellette álló, tekintélyes tudósra. A férfi egy darabig élvezte a feléje sugárzó ámulatot, majd nyugodtan és kedvesen magyarázni kezdett.

– A tudomány sokszor csodákra képes. Amit itt láthattak, az nem más, mint a forró közeg eddig még kiaknázatlan ereje. Az emelvény, amin a szoborcsoport áll, egy vízzel telt tartályt rejt magában. Az oltár üreges, és egy felül zárt, alul nyitott széles csövet terveztem a belsejébe, ami majdnem a tartály aljáig ér. A tározóból egy-egy vékony járat vezet a szobrok belsején át egészen a kezükben tartott csészéig. Amikor a tüzet meggyújtom, az izzó vasedény felmelegíti a csőben lévő levegőt, ami ennek hatására kitágul. Alatta a vízszint lecsökken, körülötte pedig megemelkedik. Így a forró levegő felnyomja a tartály vizét a vékony járatokban. Amint ennek szintje eléri a csészéket, akkor folyni kezd belőlük, és eloltja a tüzet. Ezt követően a forró levegő lehűl, összehúzódik, ami a vízszint újbóli csökkenését eredményezi egészen addig, amíg meg nem áll a kiömlése a csészékből, és vissza nem tér a tartályba. Egyszerű fizika az egész!

Körbetekintve a hallgatóságon rögtön látta az arcokról, hogy erősen megosztott a közönség. Csillogó szemű diákok bólogattak a beszéde közben lelkesen, míg mellettük értetlenül bámuló szakavatatlanok ácsorogtak. Rövid fejszámolás után megállapította magában, hogy nagyjából erre az arányra számított.

– Várom a kérdéseket, ha vannak.

Csend. Az emberek vagy túl szégyenlősök, vagy túl tudatlanok voltak, hogy kérdezzenek.

Deáklész érezte, hogy hevesebben ver a szíve. Mindig izgult, amikor nagy tömeg előtt szólalt fel. De hát a félelmeink azért vannak, hogy szembe menjünk velük. Kinyújtotta karját a tömegből.

– Á, tessék csak! – vette észre a professzor.

– Tessék mondani, tanár úr, forró levegő helyett gőzzel is lehet hasonlót elérni?

A professzor huncutul mosolygott, miközben válaszolt.

– Á, a Kolléga többet nem kérdezhet, mert csalt! Le merném fogadni, hogy olvasta a könyvemet.

Deáklész elpirult, de kacagott.

– Igen – vallotta be.

A tanár úr akkor benyúlt az egyik oszlop mögé, és előhúzott egy állványt, rajta egy fémből készült gömbbel. Felemelte, és az oltár fölé helyezte, majd újból meggyújtotta a tüzet.

– Amit látnak, az egy egyszerű vasból készült gömbhéj, amit vízzel töltöttem meg. Ezt most felraktam a tűzre, mintha főzni akarnék valamit. Eddig semmi különösét nem tettem, igaz? Leszámítva, hogy ez egy olyan érdekes edény, amibe csak ezeken a kicsiny lyukakon lehet bármit is betuszkolni – mutatott a férfi a gömb két szemközti pontjában kialakított, derékszögben elhajló fűvókákra.

– A víz felforr, és gőz lesz belőle, ami csak ezeken a réseken tud távozni. Minél több gőz keletkezik, annál nagyobb lesz a nyomása, így annál nagyobb sebességgel fog kiáramlani a fűvókákra. Egészen addig, míg be nem áll egy egyensúlyi állapot. Mivel ezt a gömböt a fűvókák síkjára merőleges tengely körül függesztettem fel, a kiáramló gőz hamarosan forgásba hozza, amint azt már láthatják is. Álljanak kérem hátrébb! – mondta az első sorban lévőknek.

A könnyen forgó gömb egyre hevesebben pörgött, miközben fütyülve tört ki belőle a forró gőz. A professzor tisztes távolságból nézte elégedetten, majd az ámulattal bámuló közönségét figyelte, és mosolygott. A szerkezet már elérte a legmagasabb fordulatszámát, és örült táncot járt. Egy idő után a professzor eloltotta a tüzet. A gömb pörgése lassulni kezdett.

– Amint látják, a mozgást a tűz táplálja. Ez az egyszerű gépezet tehát a hőt használja fel, hogy mozoghasson.

Deáklész ismét jelentkezett. A tanár már meglátta és nevetett.

– De a Kolléga csak olyat kérdezhet, ami nincs benne a könyvemben. Hátra most rájövünk.

– Olvastam, hogy a tanár úr kipróbálta, hogy mi lesz, ha a gömb tengelyét szíjhajtással összekapcsolja egy másik tengellyel. Ezzel a meghajtással nem lehetne például malmokat működtetni?

– Elméletileg igen, gyakorlatilag nem érné meg – válaszolt a tanár – Egyrészt a súrlódás legyőzése nagyon sok erőt emésztene fel, és ehhez rengeteg fát kéne elégetni. Másrészt a kilövellő gőz, amint azt látják, rendkívül veszélyes, főleg, ha ezt akkora méretekben szeretnénk megépíteni, hogy akár egy malmot is működtetni tudjon. Egyetért, Kolléga?

Deáklész végiggondolta a hallottakat, majd bólintott.

– Igen, professzor úr. Köszönöm szépen!

A professzor még magyarázott a nézőközönségnek, és bemutatta még néhány találmányát. Deáklész esze azonban onnantól fogva már csak a gőzön és a meleg levegőn járt. "Ennél több kell legyen ezekben a

találmányokban!” töprengett magában ”Meg kellene keresni a módját, hogy felhasználhassuk a természet ezen erőit a mindennapi életben!”.

Szinte észre sem vette, mikor véget ért az előadás. Gondolataiban sorra bukkantak fel a különböző ötletek, de egyiket sem találta elég meggyőzőnek. Még mindig ezen járt az esze, mikor egyszer csak arra kapta fel a fejét, hogy a tömeg feloszlott, és a professzor áll előtte.

– Bocsásson meg Kolléga, látom nagyon gondolkodik valamin – mondta neki a tudós.

– Ó, tisztelem tanár úr, elnézést, valóban annyira törtem a fejem, hogy szinte megszűnt körülöttem a világ – mentegetőzött hadarva a felocsúdt diák. A professzor kedvesen megérintette a fiú vállát.

– Teljesen megértem Kolléga, magam is így szoktam járni. De mutatkozzunk be egymásnak! Alexander vagyok!

– De-de-deáklész! – dadogott megilletődve az ifjú.

– Deáklész, ha nem tévedek, te fizikát tanulsz.

– Igen, tanár úr, harmadéves vagyok.

– És mi érdekel igazán?

– Szeretnék valamit megtervezni, amivel jobba tehetem az emberek életét.

A tanár megértően mosolygott.

–Igen, ezt egyből láttam a felszólalásaidból. Engem is ez vonzott a pályára. És meg kell hogy mondjam, a második kérdéseden magam is régóta gondolkodom. Csak amíg egyik ötletemet sem látom biztosan megvalósíthatónak, addig nem akarok hiú ábrándokat táplálni a lakosságban. Arról van szó, hogy ha valahogy sikerülne zárt körben felforralni, áramoltatni és lecsapatni a vizet, akkor ezt a ciklust ismételve kész is volna a munkagépünk.

Deáklész előtt egy világ nyílt meg e szavakra. Elképzelte, amint gőzzel hajtott masinák működtetik az eddig fárasztó izommunkát igénylő gépeket. Gőzmalom, gőzhajó, gőszekér! Hiszen ez egy csodálatos világ lenne! Fűtyülnének és füstölnének a járművek, amikre csak fel kéne pattanni, aztán irány a nagyvilág!

A professzor észrevette a diák arcán a benne ébredő gondolatok özönét, és örömmel állapította meg magában, hogy pontosan erre a visszajelzésre számított. Hiszen őt is ez hajtja már évek óta a tudományos munkájában. Megvárta, míg az ifjú visszatér a valóságba, majd megkérdezte.

– Volna kedved csatlakozni a kutatáshoz?

Deáklész először nem hitt a tulajdon fülének. Hogy az egész Théra által ismert és csodált tudós őt kéri fel a közös munkára? Álmodik talán?

– Rendkívül megtisztelő és óriási örömmel tenném! – válaszolt túlárado lelkesedéssel.

– Akkor kezet rá! – nyújtotta a kezét a professzor. Deáklész szinte a fellegekben érezte magát, amint kezét rázhatott a város egyik leghíresebb személyiségével.

– Érzem, hogy kemény, dolgos tenyered van – állapította meg Alexander – Munka mellett tanulsz?

– Inkább tanulás mellett dolgozom – szerénykedett a fiú – Minden második délelőtt a flotta építésénél segédkezem.

– Az igen! – csettintett nyelvével elismerően a tanár – Magam is megszoktam csodálni, hogy milyen szédületes ütemben haladnak. Te a folyamat melyik részével foglalkozol?

– Jelenleg a kócot készítem, és tömítem vele a réseket. De eddig szinte a hajóépítés összes lépésénél tevékenykedtem már.

– Nagyon jó, Deáklész! Nem is sejtet, hogy mennyire örülök ennek. Ugyanis rengeteg kísérletemhez, amikben az ötleteimet akarom megvalósítani, rendkívül nagy segítség volna a tiédhez hasonló szaktudás.

Deáklész büszkén húzta ki magát, miközben alig várta már, hogy maga is részt vehessen azoknak az izgalmas találmányoknak a megvalósításában.

– Holnap reggel ráérsz? – kérdezte a tanár.

– Persze! – válaszolt boldogan a diák.

– Akkor várlak az irodámban!

Deáklész úgy ment a következő órájára, mintha egy méterrel a föld felett lebegne. Az előadásokat úgy hallgatta, mintha mindenből újabb fontos dolgokat tudna meg a következő zseniális ötleteihez. A szünetekben üres papiruszokat vett elő, és lázasan firkálta rá az újabb és újabb vázlatait. Ha a közlekedést forradalmasítani tudná! Nem kellene szekéren zötykölődni, mikor hazamegy a szüleihez. Csak beülne a saját maga által tervezett csodajárműbe, és az hazarepítené. Igen, miért ne lehetne repülni, mint a madarak? Vajon ők hogyan csinálják? Azt tudta, hogy a csontjaik üregesek, ezért könnyebbek, mint az emberé. A tollaik pedig megnövelik a szárnyaik felületét, amivel "felfekszenek" a levegőre. De az ember eddig hiába próbálkozott hasonló szárnyak barkácsolásával és a repüléssel, mindig csak csúfos kudarc lett a vége. Emlékszik, gyerekként ő maga is lelkesen csapkodott a vékony fakeretekre kifeszített papiruszokkal, de hiába. Egyrészt a teste túl nehéz. Másrészt a madarak szárnyának alakja valahogy különleges. Nem csak egyszerűen hasítja a levegőt, mint egy penge, mikor megsuhintják, hanem olyan áramlatokat hoz létre, amik felfelé mutató erővel hatnak rá. Ha le tudná ezt utánózni a természetből, és kiegészítené a professzor hamarosan elkészülő gőzgépével...

Álmodozásából egyik diáktársa ébresztette föl, aki vigyorogva lökte oldalba, hogy vége mára a tanóráknak, ne búslakodjon már magában. Kikászálódott az előadóteremből, és kiment az egyetem kertjébe. A feje zsongott már a rengeteg töprengéstől. Most legalább kiszellőzteti végre. A diákok a környező padokon ültek, tanultak vagy beszélgettek. A távolból gólyacsapatok hangos, enyhén kapatos énekét hallotta. Nem is olyan régen még ő is köztük volt. Akkor ismerte meg Dégéloszt, hiszen egy csapatban vettek részt a hagyományos vetélkedőn, amit a természettudományi kollégium szervezett. Egyből feltűnt, hogy ugyanolyan remek humorérzéke van mindkettőjüknek. Csak sajnos a lányok vágtak mindig fancsali képet, mikor elsütöttek egy-egy, szerintük fergeteges viccet, amin aztán órákig röhögtek. Hiába, nem érthet mindenki hozzá!

Most vette csak észre, hogy mennyire megéhezett. Útnak eredt a diákok számára kialakított étkező felé. Éppen vacsoraidő volt. Az egyetem mellett épült családi vállalkozás mindig szeretettel várta az éhes hallgatókat. Még saját pékséget is nyitottak egy idő után, annyira bevált az ötletük. Deáklész vett magának egy jókora olívbogyóval készült cipót, és hozzá egy nagydarab kecskesajtot. Boldogan ült le falatozni a kedvenc ételével. Az egész napos